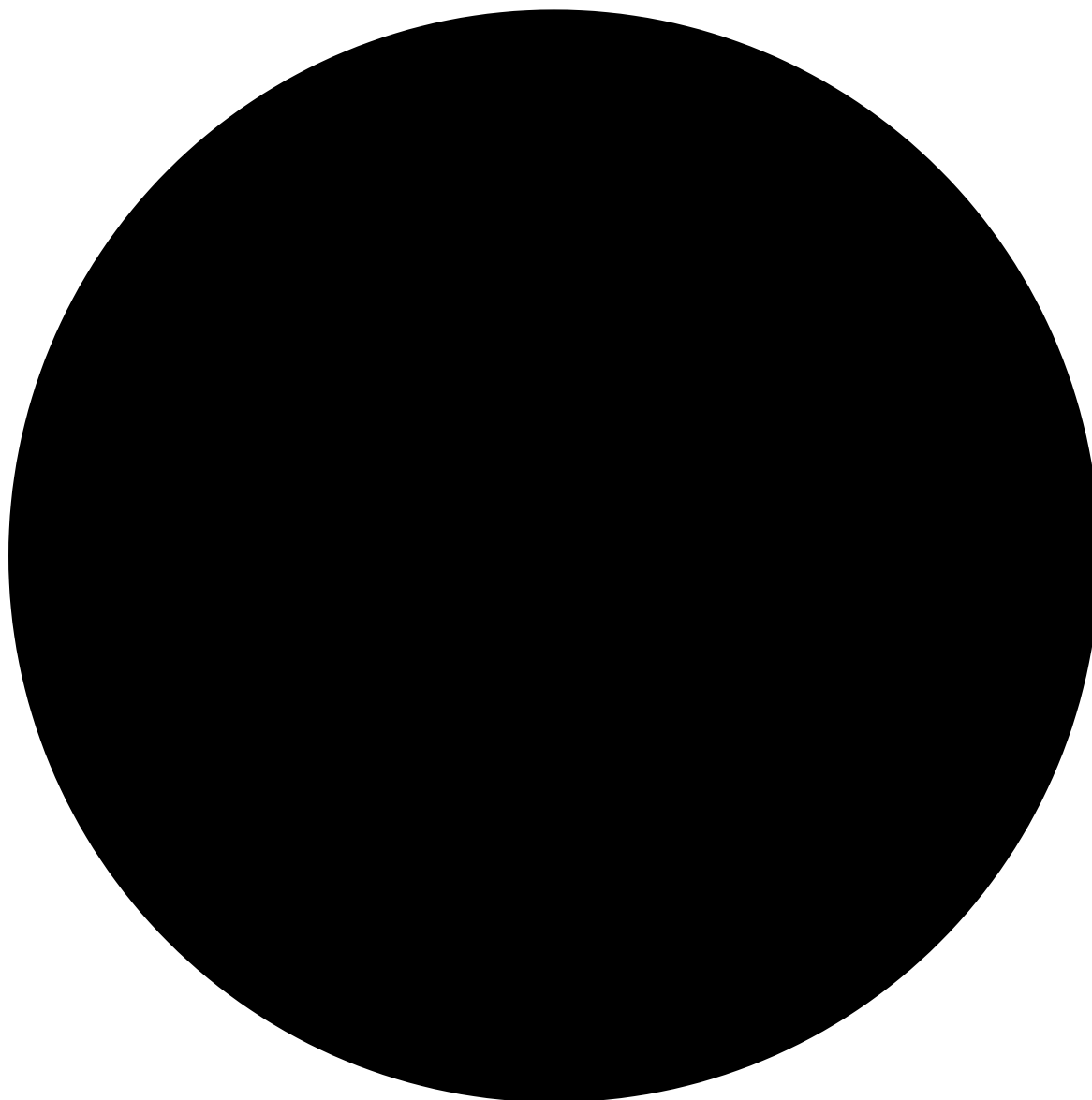

«Μπίλλυ ο ψεύτης» | κριτική της παράστασης

 cityportal.gr/mpilly-o-pseytis-kritiki-tis-parastasis/

January 16, 2022

από Παύλος Λεμοντζής

16/01/2022 - 09:27

«Μπίλλυ ο ψεύτης» από το Κ.Θ.Β.Ε. σε σκηνοθεσία Νανά Νικολάου | Σκηνή «Σωκράτης Καραντινός» στη Μονή Λαζαριστών | Κριτική Παύλος Λεμοντζής | cityportal.gr

«Μπίλλυ ο ψεύτης» Κριτική

Το μυθιστόρημα του **Keith Waterhouse**, γραμμένο το 1959, υπήρξε ιδιαίτερα δημοφιλές στην εποχή του, ενώ η θεατρική του μεταφορά έγινε σε συνεργασία με τον Willis Hall το 1960. Έκτοτε, ακολούθησαν πολλαπλές διασκευές και η κινηματογραφική του εκδοχή το

1963 αποτελεί σταθμό στον Νέο Βρετανικό Σινεμά.

Υπόθεση

Ο Billy Fisher, δεκαεννέα χρόνων, ζει με τους γονείς του και τη γιαγιά του στη Βόρεια Αγγλία, δουλεύοντας ως υπάλληλος σε ένα γραφείο κηδειών. Οι έντονες φαντασιώσεις του, που συχνά περιλαμβάνουν βίαιες επιθέσεις σε διάφορα πρόσωπα της εξουσίας, αντιπαράθενται στις ανούσιες ρομαντικές εμπλοκές με διάφορες γυναίκες, όλες τους παιχνίδια στιγμιαίας αφύπνισης της βαρετής πλήξης του.

Τα ψέματα γίνονται το μέσο προσφυγής του στη φαντασία, γόνιμο έδαφος για να χτίσει τη δική του προσωπικότητα. Επομένως, δεν είναι περίεργο ότι ονειρεύεται να γίνει συγγραφέας και, μάλιστα, δίνει στο εν δυνάμει «βιβλίο» του τον τίτλο «Restart, για μια νέα αρχή. Έτσι, αποφασίζει να γίνει σεναριογράφος και, διεκδικώντας με καυγάδες μια δουλειά που του έχουν προτείνει στο Λονδίνο, οι αλληλεπιδράσεις του με μια φλογερή κοπέλα της εποχής, τη Λιζ, τερματίζουν την αχαλίνωτη κοινωνική του αποξένωση, ώστε τουλάχιστον να ενεργήσει σύμφωνα με τις παρορμήσεις του.

Το μέλλον του Μπίλλυ, όμως, είναι αβέβαιο, καθώς το αφεντικό του ανακαλύπτει ότι έχει σπαταλήσει τα χρήματά του, ενώ το όνειρό του να γίνει διάσημος σεναριογράφος στο Λονδίνο είναι καταδικασμένο να μην πραγματοποιηθεί ποτέ.

Η παράσταση

Θανάσης Ρέστας

Το "Billy Liar" διασκευάστηκε από τους Willis Hall και Keith Waterhouse, βασίστηκε στο μυθιστόρημα του Mr. Waterhouse και μοιάζει με σπαράγματα πληθωρικής σάτιρας μιας κοινωνίας παγιδευμένης ανάμεσα στους κανόνες καλής συμπεριφοράς και στη λαχτάρα για εκσυγχρονισμό. (Γύρω από τον Billy τα κτίρια κατεδαφίζονται και ξεπηδούν νέα σε αντικατάστασή τους.)

Παρά το κωμικό περιτύλιγμα, το έργο είναι μια συγκλονιστική μελέτη της αναποφασιστικότητας. Ο φανταστικός κόσμος στον οποίο κινείται ο Μπίλλυ φαίνεται να του προσφέρει τη δελεαστική δυνατότητα της ελευθερίας, την οποία βρίσκει στο πρόσωπο της Λιζ. Την περιγράφει, με εφηβικό αυθορμητισμό, με προτάσεις: «εκφράζεται όπως νιώθει – απολαμβάνει τον εαυτό της – είναι τρελή». Όμως, αυτό που εντυπωσιάζει στην πλοκή είναι ότι ο Μπίλλυ συναναστρέφεται πολύ περισσότερο με τις δυο εν δυνάμει αρραβωνιαστικίες του, τις οποίες συναντά στο πάρκο και υπόσχεται φρούδες ελπίδες και στις δυο..

Η σκληρή κι αιχμηρή άκρη του ρεαλισμού της Νανάς Νικολάου στη σκηνοθεσία της, δεν αφήνει περιθώρια να φωλιάσει η κατάθλιψη στην ψυχή του ήρωα. Μπολιάζει τραγούδι και χορό στη δράση, ώστε να κερδίσει εφηβικό και, ταυτόχρονα, κοινό ενηλίκων, φέρνει την ιστορία από τη δεκαετία του 1960 στο σήμερα, εμπλουτίζει τις σκηνές με κινητά, λαπτοπ, σκισμένα, μοντέρνα τζιν, κινήσεις ραπ και σύγχρονη κουλτούρα στις νεανικές συμπεριφορές.

Αν και κορεσμένη η εποχή μας από τις πολιτιστικές ιδιαιτερότητες, αυτή η παράσταση είναι πολύ ζωντανή για να είναι μόνο ένα απλό κομμάτι εποχής είτε τωρινής είτε περασμένων δεκαετιών. Η επιρροή του έργου στον κόσμο έχει γίνει αισθητή για περισσότερο από έξι δεκαετίες δημιουργικής προσπάθειας στο θεατρικό δράμα, στη λογοτεχνία, στον κινηματογράφο, και, ίσως πιο έντονα, στη μουσική. Ο Colin Meloy, τραγουδιστής των Decemberists, είχε δηλώσει ότι «Ο Billy Liar ενσαρκώνει πλήρως το ροκ πνεύμα, αλλά είναι και ευλογημένος με τη σοβαρότητα του αντιπολιτιστικού κινήματος της δεκαετίας του '60, το οποίο άνθησε κατά τη διάρκεια της εκτεταμένης στρατιωτικής επέμβασης των Η.Π.Α. στον πόλεμο του Βιετνάμ.

Το 2004 ο Meloy έγραψε ένα τραγούδι που ονόμασε Billy Liar, για το πρώτο άλμπουμ του συγκροτήματος του Όρεγκον.

Η ερμηνεία του Θανάση Ρέστα στον ρόλο του Μπίλλυ στην παράσταση του Κ.Θ.Β.Ε. εμπεριέχει όλο το νεύρο, την ενέργεια και την απελπισμένη γοητεία της απρόσμενης έκρηξης, ώστε αδημονούμε οι θεατές για ένα φινάλε δικαίωσης γι' αυτό το χαμένο αγόρι. Ο νεαρός ηθοποιός εξισορροπεί τον ζήλο και την απογοήτευση, τη λεβεντιά και την οργή, χωρίς να εγκαταλείπει τους ψυχαναγκασμούς (τα ψέματα) του χαρακτήρα του. Σίγουρα, έχει λαμπρό μέλλον στο θέατρο. Διαθέτει σκηνική παρουσία, ωραίο μέταλλο φωνής, είναι ένα πολύπλευρο ταλέντο και το διοχετεύει στη σκηνή, χωρίς εκπτώσεις στην υποκριτική, στο τραγούδι, στον χορό. Εξαιρετική επιλογή.

Πελαγία Αγγελίδου, Ιορδάνης Αιβάζογλου, Άννα Κυριακίδου

Η Άννα Κυριακίδου ως μητέρα και ο **Ιορδάνης Αιβάζογλου** ως πατέρας, στα όρια της υπερπροστατευτικής μάνας η πρώτη και της μιλιταριστικής αυστηρότητας ο δεύτερος. Πολύ καλοί και οι δύο.

Η Ελευθερία Αγγελίτσα και η **Λίλα Βλαχοπούλου** υποδύονται δύο κορίτσια, τη θορυβώδη Ρίτα και την αφελή Μπάρμπαρα, στα οποία έχει υποσχεθεί αρραβώνα ο Μπίλλυ. Και οι δυο ηθοποιοί, άξιες ερμηνεύτριες, με άνεση και πειθώ. Η πρώτη έχει την αύρα της δύσκολης κοπέλας που μεγαλώνει σύμφωνα με τους κώδικες της νεολαίας των καφέ – μπαρ, του ανέντακτου πνεύματος, της ροκ άποψης στην ένδυση και στο «φέρεσθαι». Η δε Λία Βλαχοπούλου, χαμαιλέον στο θέατρο, εγγύηση για ένα άρτιο αποτέλεσμα στον όποιο ρόλο, είναι εξαιρετική.

Η Χριστίνα Ζαχάρωφ από την πλευρά της, θα έπρεπε να είναι ένα διαυγές σύμβολο επαναστατικής αίγλης, μια αυτόρκης μονάδα, ένα χαριτωμένο, περιπλανώμενο, χαρούμενο αλητάκι, αλλά, ατυχώς, δεν ήταν τίποτα περισσότερο από μια Λιζ άχρωμη και άοσμη. Ή δεν είχε την πρέπουσα καθοδήγηση ή της ήταν υπέρμετρα κόντρα – ρόλος, αυτός της Λιζ.

Γλυκερία Ψαρρού, Ηλίας Τσάκωνας, Ζωή Παπαευθυμίου

Η Πελαγία Αγγελίδου, μια απολαυστικότερη γιαγιά του Μπίλλυ. Έξοχη χαρακτήριστα, κάνει μια υπέροχα διαδραστική είσοδο, κερδίζει το κοινό και το κρατά επάνω της ως το τέλος.

Η παρακολούθηση της παράστασης είναι μια ευχάριστη εμπειρία για μικρούς και μεγάλους θεατές. Το πλαίσιο που προτιμά η σκηνοθέτις, με τη σκηνή να χωρά τρία επίπεδα (σκηνικά και κοστούμια Λαμπρινής Καρδαρά), στα οποία εκτυλίσσονται μεμονωμένες ενέργειες, παρέχει τροφή στα μάτια με το σουρεαλιστικό θέαμα της ζωής του Μπίλλυ.

Η μουσική του Γιώργου Χριστιανάκη, μια λειτουργική ενότητα της αφήγησης, δρα ως δυναμικό μοτίβο, ως δυναμικό ή στατικό ή χορευτικό, πάντως, ένα μελωδικό μοτίβο πλαισίωσης του έργου, ένα καθοδηγητικό σχέδιο, επιτρέποντας ηθοποιούς και κοινό να αισθανθούν τον σκηνικό χώρο με τον ίδιο τρόπο που τον αισθάνονται οι μουσικοί. Εξάλλου, η μουσική δημιουργεί δυναμικούς κόσμους, συγκινησιακά πλαίσια για την παράσταση και, συνεπικουρούμενη από τους φωτισμούς του έμπειρου Στέλιου Τζολόπουλου, ενώνει τη δύναμή της στο σύνολο, το οποίο προσφέρει στο κοινό διασκέδαση, κατήχηση, ψυχαγωγία. Δείτε την παράσταση.

Στα όνειρα οι άνθρωποι, ανεξαρτήτως ηλικίας και φύλου, βρίσκουν διεξόδους σε πολλά αδιέξοδα.

«Μπίλλυ ο ψεύτης» | κριτική: [Πάυλος Λεμονιζής](#) | [cityportal.gr](#)

«Μπίλλυ ο ψεύτης» στη [Μονή Λαζαριστών](#)

Θέατρο κριτική

Διαβάστε όλα τα τελευταία νέα | Ενημερωθείτε

Ακολουθείστε το Cityportal.gr στο Google News για να μαθαίνετε πρώτοι όλα τα τελευταία νέα

Cityportal.gr Live ενημέρωση: **Ο κορωνοϊός λεπτό προς λεπτό στην Ελλάδα και παγκοσμίως**